

Arrest

nr. 192 181 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 januari 2017.

1.3. Op 19 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 maart 2017 werd deze beslissing ingetrokken.

1.4. Op 5 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn van Arabische origine. U werd geboren in Riyad (Saoudi-Arabië) maar na een zestal jaar keerde u met uw familie terug naar de Gaza-strook. Jullie gingen er wonen in Jabaliya. In 2004 verhuisde u met uw familie naar Al Burej, Deir al Balah. U bleef er wonen tot aan uw vertrek in augustus 2015. Na uw middelbaar onderwijs volgde u ingenieursstudies aan de Islamitische universiteit in Gaza-stad. U behaalde uw diploma in 2008 en had daarna verschillende jobs. Sinds 2014, en dit tot uw vertrek in 2015, werkte u in een electronicazaak.

Op 15 maart 2011 zou u hebben deelgenomen aan een betoging georganiseerd door 'Matalaba Tahir' (Eis voor Verandering), een onafhankelijke groepering die ijverde voor een oplossing van de onenigheden tussen Fatah en Hamas. Tussen de manifestanten zouden zich ook Hamas-aanhangers hebben bevonden. Er zou na een enige discussie ontstaan zijn tussen de Hamas-leden en de betogers, wat uiteindelijk resulteerde in rellen en gevechten. Na tussenkomst van de veiligheidsdiensten van Hamas zou de situatie na een uur weer gekalmeerd zijn. Verschillende manifestanten, waaronder ook u, zouden op willekeurige basis zijn opgepakt door de veiligheidsdiensten. U zou zijn geblinddoekt en gehandboeid en in een wagen zijn meegenomen naar een onbekende plaats. Onderweg zou u zijn geslagen en vernederd. U werd vervolgens gedurende 4 dagen vastgehouden. Tijdens uw detentie zou u meermaals zijn verhoord over uw deelname aan de betoging, uw contacten, wie u had uitgenodigd, ... en zijn geslagen en beledigd. U zou verdacht van collaboratie met en spionnage voor Fatah, en bij uitbreiding Israël. Na 4 dagen zou u geblinddoekt zijn teruggebracht naar het Qatibaplein waar u werd vrijgelaten. U kreeg wel te horen dat ze u nog wel een lesje zouden leren. U ging hierop naar huis en hervatte uw leven. In april 2011 zou uw vader om het leven gekomen zijn. Tijdens de rouwperiode zou ook Hamas zijn langsgeweest om jullie te condoleren. Drie à vier maanden na uw vrijlating zou u thuis een oproepingsbrief van Hamas ontvangen hebben. U beseftte toen dat een dossier tegen u werd aangemaakt. U zou zich hebben aangemeld en werd er opnieuw verhoord aangaande uw deelname aan de betoging van 15 maart 2011, geslagen en beledigd. Diezelfde dag werd u terug vrijgelaten. Hierna zou u elke drie à vier maanden zijn opgeroepen bij Hamas waar zich telkens hetzelfde scenario afspeelde, i.c. u werd verhoord over uw deelname aan de betoging, u werd geslagen en beledigd en na een aantal uur werd u weer vrijgelaten. Dit zou zijn blijven voortduren tot aan uw vertrek uit Gaza. In februari 2014 zou u de hand gevraagd hebben van A.(...) H.(...) S.(...). U kende haar als klasgenote van uw zus. Het aanzoek zou aanvankelijk aanvaard zijn maar na een week werd het terug ingetrokken. U vernam dat Hamas H.(...) haar familie had bedreigd ingeval ze zouden akkoord gaan met een huwelijk met u. Tengevolge uw problemen met Hamas, het geweigerde huwelijksaanzoek en de oorlog van 2014 besliste u de Gaza-strook te verlaten. Met het oog op een vertrek via de Rafah-grensovergang zou u zich in februari 2015 hebben ingeschreven in Abu Khadraa. Toen u nadien opnieuw werd opgeroepen bij Hamas werd u gevraagd naar de reden van uw bezoek aan Abu Khadraa. Op 27 juli 2015 zou u nogmaals zijn opgeroepen bij Hamas en op 29 juli zou u zich een laatste keer hebben aangemeld. U zou uiteindelijk op 19 augustus 2015 via de Rafah-grenspost Gaza verlaten hebben. Tijdens uw uitreis zou u aan de grenspost door een Hamas-lid zijn duidelijk gemaakt dat u niet meer moet terugkeren en dat ze alle Palestijnen wegwillen uit Gaza. U zou, via Egypte, naar Turkije zijn gegaan en vervolgens, via Griekenland en de Balkan-route, naar België zijn verder gereisd. U zou op 6 september 2015 in België zijn aangekomen en diende op 9 september 2015 een asielaanvraag in. U vreest ingeval van terugkeer te worden opgesloten en gemarteld door Hamas.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw UNRWA-registratiekaart, uw geboorteakte, een attest van UNRWA ter staving van uw registratie, een Engelse vertaling van middelbare school diploma, uw universitair diploma, een attest van Al Burej inzake de betaling van taksen voor algemene diensten, een attest van de gemeente inzake de beschadiging van jullie woning tijdens het gewapende conflict in 2014, een badge van de vereniging voor ingenieurs, een bankkaart op uw naam, drie attesten betreffende opleidingen die u volgde in Gaza, de oproepingsbrief van Hamas, d.d. 27/7/2015 en de overlijdensakte op naam van u vader.

Op 20 januari 2017 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 maart 2017 werd deze beslissing ingetrokken.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u dat u, alsook uw broers en zussen, UNRWA-onderwijs genoten. Twee van hen zitten momenteel nog steeds in een UNRWA-school. Voorts blijkt dat u en uw familie voedselhulp krijgen alsook medische bijstand genieten, dit tot op heden. Tot slot kreeg uw familie financiële steun van de UNRWA voor de herstellingswerken aan jullie woning en dit nadat een deel tijdens het gewapende conflict van 2014 werd vernield (zie CGVS p. 5 en 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde sinds maart 2011, en dit tot aan uw vertrek, elke drie à vier maanden door Hamas te zijn opgeroepen voor gehoor en dit omdat u beschouwd werd als een tegenstander en collaborateur.

Vooreerst kunnen de nodige vragen worden gesteld bij de werkwijze van Hamas. U verklaarde dat u gedurende ruim vier jaar lang elke drie à vier maanden werd opgeroepen voor gehoor en dit omdat en dossier tegen uw werd geopend (zie CGVS p. 19 en 20). Indien Hamas u, zoals u beweert, daadwerkelijk beschouwde als een collaborateur met Fatah en Israël, is het weinig waarschijnlijk dat ze u zomaar telkens weer zouden hebben vrijgelaten na een aantal uur om u dan vervolgens een aantal maanden later opnieuw op te roepen voor gehoor, en dit ruim vier jaar lang. Waarom ze op dergelijke manier te werk zouden zijn gegaan, is ook geenszins duidelijk.

Gezien uw latere beweringen zeker te zijn dat Hamas u ingeval van terugkeer zal opsluiten, folteren en doden (zie CGVS p. 24), is het eens zo onwaarschijnlijk dat zij u in Gaza dan telkens weer vrijlieten na een aantal uren. U hier nogmaals om een verklaring voor hun manier van optreden naar u toe, stelde u dat u in Gaza niet werd gedood omdat er geen bewijzen tegen u waren. U stelde dat Hamas bewijzen nodig heeft om iemand te kunnen doden. Dit houdt geenszins steek. Informatie waarover het CGVS beschikt toont daarentegen duidelijk aan dat Hamas haar eigen regels volgt en zich zeker niet laat tegenhouden door "gebrek aan bewijzen" om (vermeende) tegenstanders uit de weg te ruimen. Tijdens de periode van het gewapende conflict in de zomer van 2014 blijkt Hamas zich op grote schaal schuldig te hebben gemaakt aan massale ontvoeringen, folteringen en het onrechtmatig doden van (beweerde) collaborateurs. Een kopie van deze informatie werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd. Dat Hamas u dan wel telkens na een paar uur zou hebben vrijgelaten omdat ze geen bewijzen hadden tegen u, is, in het licht van bovenstaande, geenszins aannemelijk. Dat u bovendien voor het overige nooit enig probleem kende met Hamas en gewoon uw leven kon verderleiden tussen twee

oproepingen door (zie CGVS p. 22, is eens zo opmerkelijk. Hetzelfde kan overigens worden opgemerkt voor uw familie die evenmin, en dit tot op heden, ooit enig probleem kende omwille van uw vermeende collaboratie (zie CGVS p. 11 en 24). U verklaarde dienaangaande wel dat uw familie te maken krijgt met roddels sinds uw vertrek doch voor het overige kunnen zij nog steeds probleemloos hun leven verderzetten (zie CGVS p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat ook familieleden van (vermeende) collaborateurs worden uitgesloten en door de gemeenschap met de nek worden aangekeken. De vaststelling dat uw familie echter tot op heden nog steeds in jullie eigen huis woont, kan werken en / of naar school gaan en zonder meer hun leven hun leven leiden, doet eens te meer afbreuk aan uw beweringen jarenlang door Hamas te zijn lastiggevallen en te worden verdacht een tegenstander / collaborateur te zijn. Bij dit alles kan nog worden opgemerkt dat u helemaal geen collaborateur of politiek activist was en dat er weinig redenen zijn om u als dusdanig te aanzien. U zou in 2011 eenmaal deel hebben genomen aan een betoging die georganiseerd werd door een groepering waar u geen lid van was en die u niet kende. U zou slechts, net zoals iedereen, gereageerd hebben op een algemene oproep die verspreid werd via sociale media om te protesteren tegen 'de onenigheden' in Gaza (zie CGVS p. 15, 16, 19).

Ook de vaststelling dat u pas in februari 2015 de eerste voorbereidingen trof om de Gaza-strook te verlaten en uiteindelijk pas in augustus 2015 ook effectief bent vertrokken, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling. U verklaarde nochtans reeds bij de eerste oproeping, i.c. rond juni / juli 2011, te weten dat Hamas een dossier tegen u had opgemaakt. Het optreden van Hamas tegen (vermeende) collaborateurs indachtig, is het geenszins geloofwaardig dat u nog ruim vier jaar in Gaza zou gebleven hebben en niet eerder zou gepoogd hebben te vertrekken om uzelf in veiligheid te brengen. Dit eens te meer gezien uw beweringen dat u elke keer door Hamas werd geslagen en vernederd en tengevolge deze behandeling elke keer opnieuw nood had aan psychologische begeleiding (zie CGVS p. 21). U gevraagd waarom u niet eerder bent vertrokken, stelde u dat u na alles wat u meemaakte, i.c. de problemen met Hamas, de oorlog in 2014 en het huwelijksaanzoek dat alsnog werd geweigerd, besefte dat u er niet langer kon blijven (zie CGVS p. 23). Gezien uw problemen met Hamas reeds een aanvang kenden in maart 2011, het huwelijksaanzoek reeds in februari 2014 werd geweigerd én het conflict in 2014 plaatsvond in juli – augustus, kan uw uitleg geenszins overtuigen. U haalde voorts nog aan dat de Rafah-grensovergang niet altijd open was (zie CGVS p. 23). De voorbije jaren was de Rafah-grensovergang inderdaad meermaals, soms voor langere periodes, gesloten waardoor niemand de Gaza-strook kon in- of uitreizen. Gezien u zich echter pas in februari 2015 ging inschrijven om de Gaza-strook te kunnen verlaten en voordien nooit een poging hiertoe ondernam, kan dit argument ook geenszins uw laattijdig vertrek vergoelijken. Voorts haalde u nog aan dat uw moeder voorheen niet wilde dat u zou vertrekken. Uiteindelijk zou uw moeder hebben ingezien dat er geen hoop meer was en zou ze u toelating hebben gegeven te vertrekken (zie CGVS p. 23). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten en het optreden van Hamas tegen (vermeende) collaborateurs indachtig, is het weinig waarschijnlijk dat uw moeder zich jarenlang zou verzet hebben tegen uw vertrek en de mogelijkheid om uzelf in veiligheid te brengen. Dat uw moeder dan pas een jaar nadat het huwelijksaanzoek alsnog werd geweigerd en zes maanden nadat het laatste conflict werd beëindigd, zou hebben ingezien dat er geen andere mogelijkheid was, is niet aannemelijk.

De waarachtigheid van uw verklaringen en jarenlange problemen met Hamas wordt tot slot nog bijkomend onderuit gehaald door het feit dat u er net voor koos om legaal de Gaza-strook te verlaten, temeer daar Hamas zelf ook actief is aan de Rafah-grensovergang. Indien u daadwerkelijk omwille van problemen met Hamas wilde vertrekken kan logischerwijs verondersteld worden dat u ten allen tijde zou willen vermijden op het moment van uw uitreis alsnog door Hamas te worden tegenhouden en opgepakt. Dat Hamas bovendien reeds in februari 2015, nadat u zich ging met het oog op uw uitreis ging inschrijven bij Abu Khadraa, weet had van uw plannen doch vervolgens naar u toe geen verdere stappen ondernam, is eens zo opmerkelijk. Hamas zou u hier bij de eerstvolgende oproeping volgend op uw inschrijving bij Abu Khadraa enkel over hebben aangesproken en duidelijk hebben gemaakt dat ze op de hoogte waren van uw inschrijving, niets meer (zie CGVS p. 25). Indien u effectief door Hamas ervan werd verdacht een tegenstander / collaborateur te zijn én zij een dossier tegen u hadden opgemaakt, kan worden verondersteld dat zij alles zouden in het werk stellen om te vermijden dat u zou wegvlugten.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen daadwerkelijk omwille van jarenlange problemen met Hamas die u ervan verdacht te collaboreren met Fatah en Israël de Gaza-strook in augustus 2015 te hebben verlaten.

Dat u een oproepingsbrief van Hamas voorlegt, kan deze appreciatie niet omvormen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat het ook mag verbazen dat u die ene brief kan voorleggen, temeer daar u bij elke vorige oproeping de convocatie diende af te geven wanneer u zich gingaanmelden. U zou die laatste brief nog hebben omdat u bij uw aanmelding op 29/7/2015 zou hebben gezegd dat u de oproepingsbrief verloren was. U zou dit gedaan hebben omdat u de Gaza-strook wilde verlaten en zo een bewijs wilde hebben van uw problemen (zie CGVS p. 20). Gezien u reeds ingeschreven was in februari 2015 maar diende te wachten tot augustus 2015 om te kunnen vertrekken, kan de vraag worden gesteld hoe u op 27/7/2015, toen u de voorgelegde oproepingsbrief ontving, kon weten dat dit de laatste brief was die u voor uw vertrek zou krijgen en bijgevolg net deze brief diende bij te houden. Waarom u dan niet de eerstvolgende oproepingsbrief na uw inschrijving in februari 2015 bijhield, is niet duidelijk. Gezien uw verklaringen dat u om de drie à vier maanden werd opgeroepen, zou dit betekenen dat u immers ook rond maart 2015 werd opgeroepen.

In het licht van alle bovenstaande bevindingen, kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de authenticiteit van de voorgelegde oproepingsbrief.

De overige door u voorgelegde documenten bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst, uw studies, het feit dat u bij UNRWA bent geregistreerd, het feit dat jullie woning in 2014 werd beschadigd en het overlijden van uw vader. Deze elementen worden in voorgaande niet betwist.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielpprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat hoewel er beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), is er geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart/een identiteitskaartnummer zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de

algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat het huis waar u met uw familie woonde jullie eigendom is. Jullie beschikken hier over uit vier kamers, een living, een keuken, twee badkamers en een kleine kamer boven. De woning zou tijdens het gewapende conflict van 2014 beschadigd zijn – de bovenste kamer werd vernield tijdens een aanval – maar ondertussen is de woning weer hersteld. Jullie kregen hiertoe financiële hulp van UNRWA. U verklaarde voorts nog dat u universitaire studies volgde en dat jullie deze zelf bekostigden. Uw vader betaalde een deel en u kreeg ook steun van een tante uit Saoedi-Arabië. U kon ook geld lenen bij de universiteit zelf. Twee zussen en één broer kunnen op heden nog steeds op deze manier hun universitaire studies voortzetten. U haalde voorts aan te hebben gewerkt in Gaza en hierbij 1400 shekel per maand te verdienen. Naar eigen zeggen was dit voldoende voor u. Twee van uw broers werken nu nog en uw familie krijgt tot op heden financiële steun van uw tantes in Saoedi-Arabië. Uw tantes zouden jullie ook financieel geholpen hebben gedurende de acht jaar dat uw vader werkloos was. Na het overlijden van uw vader, en dit tot op heden, krijgt uw moeder bovendien nog wezengeld uitgekeerd. U had zelf ook voldoende middelen om 2400\$ te betalen voor uw reis naar België. Uw verklaarde tot slot nog dat sinds uw verblijf in België twee keer een mobiele telefoon van u gestolen werd. Uw familie kocht toen elke keer een nieuwe telefoon voor u (zie CGVS p. 4, 5, 6,8, 11 en 26).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliëse strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van de Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 12, 1, a van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn), voert verzoeker aan dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag, wat betekent dat hen automatisch de asielstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), waar wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied. Verzoeker verwijst ter zake opnieuw naar en hij citeert uit de UNHCR "Statement on article 1D of the 1951 Convention" van mei 2009. Deze nota is vooreerst belangrijk omdat er zeer duidelijk in wordt aangegeven dat het niet willen terugkeren in hoofde van de asielaanvrager een gegronde reden vormt om een terugkeer naar een UNRWA-kamp mogelijk te maken, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de bestreden beslissing

faalt in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoeker naar het UNRWA-kamp geen gegronde reden zou vormen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook. Het criterium of het Palestijnse autoriteit het eventueel mogelijk zou kunnen maken voor verzoeker om terug te keren naar het UNRWA-kamp determineert immers niet alles. Volgens verzoeker wordt in de nota van UNHCR immers zeer duidelijk aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling. Naar het oordeel van verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, namelijk de vraag of het mogelijk zou zijn om terug te keren naar het UNRWA-kamp. Verzoeker meent dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielzoeker naar het UNRWA-kamp volledig losstaat van het onderzoek of de asielzoeker onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. De vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren is volgens verzoeker dus irrelevant om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er *in casu* voor hem geen enkel beletsel is om terug te keren naar de Gazastrook. De bestreden beslissing houdt immers enkel rekening met stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat enkel de mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied, determinerend zou zijn. Opdat hij terug zou kunnen keren naar het mandaatgebied, volstaat het volgens verwerende partij dat er voor hem een Palestijns paspoort wordt aangevraagd bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Verzoeker herhaalt te dezen dat hij niet kan terugkeren naar het UNRWA-kamp omdat hij dit niet wil. Het feit dat een terugkeer al dan niet mogelijk is, is volgens verzoeker dan ook irrelevant.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielzoeker het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de vluchtelingenconventie. Dergelijke interpretatie is volstrekt onlogisch, aldus verzoeker. Als de categorie van asielzoekers die onder 1D van de vluchtelingenconventie vallen ook cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D naar het oordeel van verzoeker geen zin meer. Verzoeker verduidelijkt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie, en bijgevolg ook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heel duidelijk stellen dat de redenen waarom een asielzoeker het mandaatgebied verlaat, irrelevant zijn bij de vraag of hij onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Waarom hij de Gazastrook verliet, doet er volgens verzoeker dan ook niet toe om uit te maken of hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Het is dus manifest verkeerd dat hij zou moeten kunnen aantonen dat hij om een gegronde vrees het mandaatgebied verliet teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te ressorteren, aldus verzoeker, die voorts stelt dat iemand die eertijds bescherming ontving van UNRWA maar thans niet meer (omdat hij of zij het territorium verliet waar UNRWA opereert, e.g. het mandaatgebied de Gazastrook) *ipso facto* als vluchteling dient erkend te worden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uitvoerig uit Hailbronner K. (editor), *EU Immigration and Asylum Law – Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, UK (2010) pg 1113-114 en de “*Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*” van het UNHCR van oktober 2009.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in de Gazastrook. Hij herhaalt dat hij ervan verdacht wordt sympathieën te hebben voor Fatah en bij uitbreiding Israël. Om deze reden werd hij verschillende keren door Hamas opgeroepen, verhoord en mishandeld.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de werkwijze van Hamas vreemd te vinden, merkt verzoeker op dat Hamas niet met zekerheid kon vaststellen dat hij als spion of collaborateur werkte voor Fatah. Hij werd er slechts van beschuldigd dat hij sympathieën zou hebben voor Fatah en werd daarom verschillende keren verhoord en mishandeld. Indien Hamas iedereen die zij verdenkt van sympathieën voor Fatah zou liquideren, zou er niemand meer overblijven, aldus verzoeker, die stelt dat Hamas twee manieren van werken heeft: de verdachten doden of hen trachten tot rede te brengen. Aangezien zij nooit enig concreet feit tegen hem konden aanbrengen doch zij vermoedens hadden dat hij sympathieën had voor de vijand, trachtten zij op hem in te praten, hem bang te maken en te mishandelen opdat hij afgeschrikt zou worden om ooit met Fatah samen te werken.

Daarnaast betwist verzoeker dat zijn familie geen problemen zou hebben gekend omwille van hem. Zo werd zijn moeder op 15 januari 2017 aangevallen door Hamas en werd zijn broer ondertussen

opgeroepen op zich te gaan melden, zoals moet blijken uit de stukken 8 en 9 toegevoegd aan het verzoekschrift.

In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het nog vreemd acht dat hij pas in februari 2015 de eerste voorbereidingen trof om Gaza te verlaten en hij er pas in augustus effectief vertrok, wijst verzoeker erop dat het voor hem financieel onhaalbaar was om eerder te vertrekken en dat hij bovendien zijn moeder en de rest van de familie niet zomaar kon achterlaten. Ook waren de grenzen maar een honderdtal dagen per jaar open en zij die het gebied wilden verlaten moesten zich registreren. Deze wachtlijsten liepen volgens verzoeker op tot 4 jaar. Verzoeker stelt dat hij drie mogelijkheden had om te vluchten: via de registratie op de lijst, via de tunnels of via een visumaanvraag. De optie met de tunnels was niet alleen bijzonder gevaarlijk maar ook zeer duur, waardoor het voor verzoeker geen optie was. Bovendien verzette zijn moeder zich hier heel sterk tegen omdat zij de gevaren kende van een illegale vlucht uit de regio. Zij hoopten allen dat de situatie zou verbeteren en dat verzoeker met rust zou worden gelaten. Niets bleek echter minder waar. Uiteindelijk zag ook verzoekers moeder in dat hij niet langer veilig was en dat hij Gaza diende te verlaten. Een tweede optie was wanneer de grenzen opengingen. Hier was het volgens verzoeker algemeen geweten dat men een Egyptische ambtenaar kon trachten om te kopen voor 3000 dollar. Wie betaalde, kwam op de lijst te staan. Die lijst kwam uiteindelijk ook bij Hamas terecht waardoor zij op de hoogte waren wie er binnen kwam en buiten ging. Hamas controleerde of iemand schulden had bij Hamas, of hij veroordeeld was of hij probeerde te vluchten,... Hamas was niet gekant tegen het vertrek van mensen die tegen hen waren. Verzoeker had alle afspraken met Hamas nageleefd en had aldus naar eigen zeggen wel mogen vertrekken maar hij had hier simpelweg de financiële middelen niet voor. Een derde optie was om een studentervisum aan te vragen. Verzoeker stelt dat hij verschillende malen tevergeefs bij verschillende ambassades heeft getracht om een visum te bekomen, zoals bijvoorbeeld in 2014 bij de Spaanse ambassade (stuk 10). Wanneer er een studentervisum wordt aangevraagd, komt men op een wachtlijst terecht. In de tweede maand van 2015 heeft verzoeker een Turks visum aangevraagd en bekomen (was 6 maanden geldig). Hij kon echter pas vertrekken als de grenzen opengingen en zijn naam op de lijst stond. Dit was in augustus 2015.

Tot slot merkt verzoeker nog op dat hij tussen februari 2015 en zijn vertrek in augustus 2015 nog twee keer is opgeroepen. Deze oproepingen waren volgens verzoeker om hem onder controle te houden en om na te gaan of hij nog aan andere betogingen had deelgenomen. Hij is op alle oproepingen ingegaan waardoor hij nooit op een zwarte lijst is terecht gekomen. Hij werd de laatste keer opgeroepen in juli 2015. Deze oproepingsbrief heeft hij bewaard en heeft hij neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag. Indien hij geen gevolg had gegeven aan de oproepingsbrieven was hij nooit door de controleposten geraakt en had hij nooit de regio kunnen verlaten, aldus nog verzoeker, die uit het geheel van wat voorafgaat besluit dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de algemene situatie en de levensomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn in de Gazastrook. Verwerende partij meent echter dat, aangezien verzoeker en zijn gezin in een eigen woning woonden en bijstand kregen van UNWRA, zijn situatie in de Gazastrook "behoorlijk" zou zijn. Het Commissariaat-generaal verliest hierbij uit het oog dat de Gazastrook onder permanente aanval is en dat er steeds spanningen zijn tussen de Palestijnen en Israël, aldus verzoeker, die verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikels waaruit moet blijken dat de situatie in de Gazastrook bijzonder ernstig is. Verzoeker en zijn familie leefden gebukt onder een constante angst gedood te worden door een volgende bomaanslag of een escalatie van het conflict. Hij meent dan ook dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "UNHCR Statement on article 1D of the 1951 Convention" van mei 2009, het document "UNHCR Revised Note on the applicability of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van oktober 2009, het artikel "Israël voert luchtaanvallen uit op Gazastrook" van Het Laatste Nieuws van 24 oktober 2016, het artikel "Israël bombardeert Gaza na raketaanval: 'De vraag is niet of het gaat escaleren, de vraag is of het iets zal veranderen'" van Knack van 7 februari 2017, het artikel "Gazastrook opgeschrikt door 10 bomaanslagen" van Knack van 7 november 2014, het artikel "Drie Palestijnen in Gaza ter dood veroordeeld voor collaboratie met Israël" van Het Nieuwsblad van 19 februari 2017, een doktersverslag na een aanval op verzoekers moeder dd. 15 januari 2017 met vertaling in het Nederlands, een oproepingsbrief voor verzoekers broer dd. 4 januari 2017 met vertaling in het Nederlands en een bewijs van registratie om te gaan studeren in Spanje dd. 16 mei 2014.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 31 maart 2017 en de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016.

Op 5 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

Voorts wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet geen artikel 55/6 bevat zodat ook dit onderdeel van het eerste middel juridische grondslag mist.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de voorgelegde oproepingsbrief van Hamas zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen en de overige documenten enkel zijn persoonsgegevens, herkomst, studies, het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is, het feit dat zijn woning in 2014 werd beschadigd en het overlijden van zijn vader aantonen, elementen welke niet worden betwist, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”.

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen sinds maart 2011 tot aan zijn vertrek elke drie à vier maanden door Hamas te zijn opgeroepen voor gehoor omdat hij beschouwd werd als tegenstander en ervan verdacht werd te collaboreren met Fatah en Israël.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, kunnen verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.13.1. Immers, waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert dat hij nooit zou verklaard hebben dat Hamas hem er van betichtte een spion en een collaborateur te zijn, volstaat het te verwijzen naar verzoekers duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij ondubbelzinnig stelde *“Wat nadat u werd opgepakt en in de auto werd gestoken? Ik werd geslagen, mocht niet praten, mijn handen werden op de rug geboeid. We werden geblinddoekt en langs de hele weg kregen we beledigingen, vernederingen te horen, we werden geslagen. We werden voor spion en collaborateurs uitgemaakt en voor beesten. Waarom voor collaborateurs uitgemaakt? Omdat we tegenstanders waren, ze beschouwen iedereen die tegen hen is als collaborateurs. Collaborateurs met wie dan? Dat is wat zij zeggen. Ja ok, maar met wie of wat? Met Fatah vb. en wie als collaborateur van Fatah wordt beschouwd wordt gezien als collaborateur met Israël. Wie niet met hen is, is een bedrieger.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Zo Hamas verzoeker daadwerkelijk beschouwde als een collaborateur met Fatah en Israël, moet het naar het oordeel van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat ze hem telkens naar een aantal uur terug vrijlieten om hem dan vervolgens een paar maanden later opnieuw op te roepen voor gehoor en dit ruim vier jaar lang. Dat Hamas geen bewijzen had dat hij daadwerkelijk als spion of collaborateur werkte voor Fatah, zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, kan deze door verzoeker geschetste gang van zaken allerm minst verklaren. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier immers dat Hamas haar eigen regels volgt en zich niet laat tegenhouden door een ‘gebrek aan bewijzen’ om zich van vermeende tegenstanders te ontdoen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *“Vooreerst kunnen de nodige vragen worden gesteld bij de werkwijze van Hamas. U verklaarde dat u gedurende ruim vier jaar lang elke drie à vier maanden werd opgeroepen voor gehoor en dit omdat en dossier tegen uw werd geopend (zie CGVS p. 19 en 20). Indien Hamas u, zoals u beweert, daadwerkelijk beschouwde als een collaborateur met Fatah en Israël, is het weinig waarschijnlijk dat ze u zomaar telkens weer zouden hebben vrijgelaten na een aantal uur om u dan vervolgens een aantal maanden later opnieuw op te roepen voor gehoor, en dit ruim vier jaar lang. Waarom ze op dergelijke manier te werk zouden zijn gegaan, is ook geenszins duidelijk.*

Gezien uw latere beweringen zeker te zijn dat Hamas u ingeval van terugkeer zal opsluiten, folteren en doden (zie CGVS p. 24), is het eens zo onwaarschijnlijk dat zij u in Gaza dan telkens weer vrijlieten na een aantal uren. U hier nogmaals om een verklaring voor hun manier van optreden naar u toe, stelde u dat u in Gaza niet werd gedood omdat er geen bewijzen tegen u waren. U stelde dat Hamas bewijzen nodig heeft om iemand te kunnen doden. Dit houdt geenszins steek. Informatie waarover het CGVS beschikt toont daarentegen duidelijk aan dat Hamas haar eigen regels volgt en zich zeker niet laat tegenhouden door “gebrek aan bewijzen” om (vermeende) tegenstanders uit de weg te ruimen. Tijdens de periode van het gewapende conflict in de zomer van 2014 blijkt Hamas zich op grote schaal schuldig te hebben gemaakt aan massale ontvoeringen, folteringen en het onrechtmatig doden van (beweerde) collaborateurs. Een kopie van deze informatie werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd. Dat Hamas u dan wel telkens na een paar uur zou hebben vrijgelaten omdat ze geen bewijzen hadden tegen u, is, in het licht van bovenstaande, geenszins aannemelijk. (...)” Met het post-factum minimaliseren van de beschuldigingen/verdachtmakingen tegen hem, stellende dat hij er slechts van beschuldigd werd sympathieën voor Fatah te hebben, slaagt verzoeker er geenszins in voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe *“Dat u bovendien voor het overige nooit enig probleem kende met Hamas en gewoon uw leven kon verderleiden tussen twee oproepingen door (zie CGVS p. 22, is eens zo opmerkelijk. Hetzelfde kan overigens worden opgemerkt voor uw familie die evenmin, en dit tot op heden, ooit enig probleem kende omwille van uw vermeende collaboratie (zie CGVS p. 11 en 24). U verklaarde dienaangaande wel dat uw familie te maken krijgt met roddels sinds uw vertrek doch voor het overige kunnen zij nog steeds probleemloos hun leven verderzetten (zie CGVS p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat ook familieleden van (vermeende) collaborateurs worden uitgesloten en door de gemeenschap met de nek worden aangekeken. De vaststelling dat uw familie echter tot op heden nog steeds in jullie eigen huis woont, kan werken en / of naar school gaan en zonder meer hun leven hun leven leiden, doet eens te meer afbreuk aan uw beweringen jarenlang door Hamas te zijn lastiggevallen en te worden verdacht een tegenstander / collaborateur te zijn. (...)*” Verzoeker voert aan dat zijn moeder op 15 januari 2017 werd aangevallen door Hamas en dat zij daarbij zodanig mishandeld werd dat haar been gebroken werd. Ter staving van deze bewering voegt verzoeker stuk 8 toe aan zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat uit de bijgevoegde vertaling blijkt dat dit document attesteert dat verzoekers moeder zich op 15 januari 2017 heeft aangemeld op de spoeddienst van het Al-Aksa ziekenhuis. Nergens in dit attest wordt echter beschreven om welke medische reden verzoekers moeder zich naar de spoed heeft begeven, noch welke omstandigheden geleid hebben tot de verwonding of blessure die zij zou hebben opgelopen. Dit stuk is dan ook niet van dien aard om verzoekers bewering dat zijn moeder werd aangevallen door Hamas te staven. Onder verwijzing naar stuk 9 voert verzoeker voorts aan dat zijn broer ondertussen werd opgeroepen door Hamas om zich te gaan melden. Het moet echter enigszins merkwaardig worden geacht dat uit de vertaling van dit stuk blijkt dat de veiligheidsdiensten verzoekers broer vragen om 4 pasfoto's mee te brengen. Daarnaast benadrukt de Raad dat aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De Raad acht het tevens opmerkelijk dat verzoekers familie sinds zijn vertrek in augustus 2015 geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend omwille van zijn vermeende collaboratie, dat zij pas begin 2017 om deze reden door Hamas zouden zijn gevisieerd en dat verzoeker hiervan pas na confrontatie met de bestreden beslissing de nodige stavingstukken weet bij te brengen.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring bijbrengt waarom hij überhaupt door Hamas als tegenstander/collaborateur zou worden beschouwd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook geen redenen zijn om hem als dusdanig te aanzien. Zo was hij geen politiek activist en zou hij in 2011 slechts eenmaal hebben deelgenomen aan een betoging die georganiseerd werd door een groepering waar hij geen lid van was. Verzoeker zou slechts, net zoals iedereen, gereageerd hebben op een algemene oproep die verspreid werd via sociale media om te protesteren tegen de ‘onenigheden’ in Gaza (administratief dossier, stuk 5, p. 15-16 en p. 19). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk om welke reden precies verzoeker zou zijn gevisieerd door Hamas en waarom hij jarenlang door hen zou zijn lastiggevallen.

2.13.2. Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door zijn laattijdig én legaal vertrek uit de Gazastrook. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Ook de vaststelling dat u pas in februari 2015 de eerste voorbereidingen trof om de Gaza-strook te verlaten en uiteindelijk pas in augustus 2015 ook effectief bent vertrokken, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling. U verklaarde nochtans reeds bij de eerste oproeping, i.c. rond juni / juli 2011, te weten dat Hamas een dossier tegen u had opgemaakt. Het optreden van Hamas tegen (vermeende) collaborateurs indachtig, is het geenszins geloofwaardig dat u nog ruim vier jaar in Gaza zou gebleven hebben en niet eerder zou gepoogd hebben te vertrekken om uzelf in veiligheid te brengen. Dit eens te meer gezien uw beweringen dat u elke keer door Hamas werd geslagen en vernederd en tengevolge deze behandeling elke keer opnieuw nood had aan psychologische begeleiding (zie CGVS p. 21). U gevraagd waarom u niet eerder bent vertrokken, stelde u dat u na alles wat u meemaakte, i.c. de problemen met Hamas, de oorlog in 2014 en het huwelijksaanzoek dat alsnog werd geweigerd, besefte dat u er niet langer kon blijven (zie CGVS p. 23). Gezien uw problemen met Hamas reeds een aanvang kenden in maart 2011, het huwelijksaanzoek reeds in februari 2014 werd geweigerd én het conflict in 2014 plaatsvond in juli – augustus, kan uw uitleg geenszins overtuigen. U haalde voorts nog aan dat de Rafah-grensovergang niet altijd open was (zie CGVS p. 23). De voorbije jaren was de Rafah-grensovergang inderdaad meermaals, soms voor langere periodes, gesloten waardoor niemand de Gaza-strook kon in- of uitreizen. Gezien u zich echter pas in februari 2015 ging inschrijven om de Gaza-strook te kunnen verlaten en voordien nooit een poging hiertoe ondernam, kan dit argument ook geenszins uw laattijdig vertrek vergoelijken. Voorts haalde u nog aan dat uw moeder voorheen niet wilde dat u zou vertrekken. Uiteindelijk zou uw moeder hebben ingezien*

dat er geen hoop meer was en zou ze u toelating hebben gegeven te vertrekken (zie CGVS p. 23). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten en het optreden van Hamas tegen (vermeende)collaborateurs indachtig, is het weinig waarschijnlijk dat uw moeder zich jarenlang zou verzet hebben tegen uw vertrek en de mogelijkheid om uzelf in veiligheid te brengen. Dat uw moeder dan pas een jaar nadat het huwelijksaanzoek alsnog werd geweigerd en zes maanden nadat het laatste conflict werd beëindigd, zou hebben ingezien dat er geen andere mogelijkheid was, is niet aannemelijk. De waarachtigheid van uw verklaringen en jarenlange problemen met Hamas wordt tot slot nog bijkomend onderuit gehaald door het feit dat u er net voor koos om legaal de Gaza-strook te verlaten, temeer daar Hamas zelf ook actief is aan de Rafah-grensovergang. Indien u daadwerkelijk omwille van problemen met Hamas wilde vertrekken kan logischerwijs verondersteld worden dat u ten allen tijde zou willen vermijden op het moment van uw uitreis alsnog door Hamas te worden tegenhouden en opgepakt. Dat Hamas bovendien reeds in februari 2015, nadat u zich ging met het oog op uw uitreis ging inschrijven bij Abu Khadraa, weet had van uw plannen doch vervolgens naar u toe geen verdere stappen ondernam, is eens zo opmerkelijk. Hamas zou u hier bij de eerstvolgende oproeping volgend op uw inschrijving bij Abu Khadraa enkel over hebben aangesproken en duidelijk hebben gemaakt dat ze op de hoogte waren van uw inschrijving, niets meer (zie CGVS p. 25). Indien u effectief door Hamas ervan werd verdacht een tegenstander / collaborateur te zijn én zij een dossier tegen u hadden opgemaakt, kan worden verondersteld dat zij alles zouden in het werk stellen om te vermijden dat u zou wegvlugten." Waar verzoeker in het verzoekschrift het geheel van deze motieven tracht te weerleggen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet verder komt dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en *post-factum* verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag een valabele verklaring te bieden voor het gegeven dat hij pas in augustus 2015 op legale wijze Gaza heeft verlaten, terwijl hij reeds sinds maart 2011 onafgebroken problemen met Hamas zou hebben gekend. Verzoeker heeft overigens nooit eerder gewag gemaakt van het gegeven dat hij verschillende malen tevergeefs bij verschillende ambassades heeft geprobeerd om een visum te bekomen, zoals bijvoorbeeld in 2014 bij de Spaanse ambassade. Nochtans werd hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd waarom hij niet eerder vertrokken is. Hij maakte hier op geen enkel ogenblik melding van zijn pogingen om via een studentenvisum de Gazastrook te verlaten. Dit ondermijnt dan ook op ernstige wijze verzoekers *post-factum* verklaringen hieromtrent in het verzoekschrift. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en in acht genomen het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om de in de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd mail vermelde emailadressen aan te maken zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan, kan ook het thans bijgebrachte emailbericht bezwaarlijk als een objectief bewijs worden beschouwd van verzoekers bewering reeds in 2014 pogingen te hebben ondernomen om de Gazastrook op legale wijze te verlaten. In het emailbericht wordt overigens slechts bevestigd dat verzoeker zich heeft geregistreerd om te gaan studeren in Spanje en hieruit kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoeker een studentenvisum heeft aangevraagd, laat staan dat hem dit werd geweigerd.

2.13.3. Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "Dat u een oproepingsbrief van Hamas voorlegt, kan deze appreciatie niet omvormen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat het ook mag verbazen dat u die ene brief kan voorleggen, temeer daar u bij elke vorige oproeping de convocatie diende af te geven wanneer u zich gingaanmelden. U zou die laatste brief nog hebben omdat u bij uw aanmelding op 29/7/2015 zou hebben gezegd dat u de oproepingsbrief verloren was. U zou dit gedaan hebben omdat u de Gaza-strook wilde verlaten en zo een bewijs wilde hebben van uw problemen (zie CGVS p. 20). Gezien u reeds ingeschreven was in februari 2015 maar diende te wachten tot augustus 2015 om te kunnen vertrekken, kan de vraag worden gesteld hoe u op 27/7/2015, toen u de voorgelegde oproepingsbrief ontving, kon weten dat dit de laatste brief was die u voor uw vertrek zou krijgen en bijgevolg net deze brief diende bij te houden. Waarom u dan niet de eerstvolgende oproepingsbrief na uw inschrijving in februari 2015 bijhield, is niet duidelijk. Gezien uw verklaringen dat u om de drie à vier maanden werd opgeroepen, zou dit betekenen dat u immers ook rond maart 2015 werd opgeroepen.

In het licht van alle bovenstaande bevindingen, kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de authenticiteit van de voorgelegde oproepingsbrief.

De overige door u voorgelegde documenten bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst, uw studies, het feit dat u bij UNRWA bent geregistreerd, het feit dat jullie woning in 2014 werd beschadigd

en het overlijden van uw vader. Deze elementen worden in voorgaande niet betwist." Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

2.14. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 30 januari 2017, COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*" van 15 februari 2017 en "*The Gaza Strip: The Humanitarian Impact of the Blockade*" van OCHA van november 2016) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische

autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “kruitvat” waar twee miljoen Palestijnen “gevangen zijn in een humanitaire tragedie”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “humanitaire gevallen” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 22 februari 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, de als bijlage aan de verweernota gevoegde update van deze informatie van 8 mei 2017 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS